

Daniels bok – nummer sekstisju

Profetiske innsikter: Islam, 11. september 2001, og Østvindens dag

Jeff Pippenger

2024-01-31

Islams tredje ve kom inn i den profetiske historie den 11. september 2001, og det ble umiddelbart holdt tilbake. På den tiden begynte senregnet å falle, men det ble «målt».

Med måte, når det skyter frem, vil du gå i rette med det; han holder sin sterke vind tilbake på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgjerning bli sonet; og dette er all frukten av at hans synd blir tatt bort: når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som slås i stykker, da skal Astarte-lundene og bildestøttene ikke bli stående. Men den befestede by skal bli øde, og boligen forlatt og etterlatt som en ørken; der skal kalven beite, der skal den legge seg ned og fortære dens grener. Når dens kvister er visnet, skal de brytes av; kvinnene kommer og setter ild på dem. For det er et folk uten forstand; derfor skal han som skapte dem, ikke forbarme seg over dem, og han som dannet dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal skje på den dag at Herren skal treske ut korn fra elvens løp til Egypts bekk, og dere skal samles inn én for én, Israels barn. Og det skal skje på den dag at det store horn skal lyde, og de skal komme, de som holdt på å gå til grunne i Assurs land, og de fordrevne i Egypts land, og de skal tilbe Herren på det hellige berg i Jerusalem. Jesaja 27:6–13.

«Østvindens dag» identifiserer ankomsten av senregnet, og også islam i det tredje ve. Den markerer også begynnelsen på den historien hvor «Jakobs misgjerning blir sonet». Østvindens dag kom den 11. september 2001, og på det tidspunkt begynte dommen over de levende. Dommen over de levende er den tredje engels avsluttende verk, og det er der borttagelsen av syndene til de hundre og førtifire tusen begynte. Det er det Jesaja mener når han skrev: «Ved dette.»

Ordene som leder frem til: «Ved dette», er: «Når det skyter frem, vil du stride med det i måtehold; han holder sin sterke vind tilbake på østvindens dag.» «Ved dette» identifiserer de bestemte prøvende sannheter som renser synden bort fra dem som fremstilles som Jakob. Disse sannhetene omfatter hendelsen (9/11), som markerer den sene regns ankomst. Disse sannhetene omfatter definisjonen av det sene regn som «et budskap», og «budskapet» er islam. Det omfatter sannheten om at «østvinden» er islam i det tredje Ve, og det omfatter den profetiske egenskap ved islams etterfølgende tilbakeholdelse (holder tilbake).

Selve prøven er framstilt ved «debatten», som begynte den 11. september 2001. Jeremias, da han framstilte den første skuffelsen, ble rådet til å «vende tilbake» til Gud og skille det dyrebare fra det usle. «Frukten» av prøvelsens budskap frambringer to klasser av tilbedere.

Dommens over de dårlige er framstilt slik: «Når han gjør alle alterets steiner lik kalksteiner som slås i stykker, skal lundene og bildestøttene ikke bli stående.» Jesaja viser til domsutsagnet mot dem som vender opp ned på tingene i kapittel tjueåtte og tjue-ni. Det er de som ikke kan forstå den forseglede boken. Den ugudeliges verk (frukt) skal aktes som pottemakerleire.

Derfor, se, jeg vil igjen gjøre et underfullt verk blant dette folket, ja, et underfullt verk og et under: for visdommen hos deres vise menn skal gå til grunne, og forstanden hos deres forstandige menn skal bli skjult. Ve dem som i det dype søker å skjule sitt råd for Herren, og deres gjerninger er i mørket, og de sier: Hvem ser oss? og hvem kjenner oss? Sannelig, deres omvendning av tingene opp ned skal regnes som pottemakerens leire; for skal verket si om ham som gjorde det: Han gjorde meg ikke? eller skal det som er formet, si om ham som formet det: Han hadde ingen forstand? Jesaja 29:14–16.

De ugudeliges verk skal være som pottemakerleire, og i kapittel tjuesju fremstilles deres verk på lignende vis, som kalksteiner som blir slått i stykker. Kalk eller pottemakerleire blir lett slått til pulver, og symbolet på verket med å gjøre «alle alterets steiner lik kalksteiner som blir slått i stykker», og som innbefatter verket med å rive ned «lundene og bildestøttene», så de «ikke skal reise seg igjen», er det verk som er fremstilt ved kong Josias reformasjon. I den siste vekkelse og reformasjon, fremstilt ved Josias reformasjon, vil adventistenes selskapsmessige struktur ligge øde, for «den befestede by skal ligge øde, og boligen være forlatt og etterlatt som en ørken.» Alle deres verk, det vil si de tusener av menigheter, skoler, høyskoler, universiteter, sykehus og kontorbygninger rundt om i verden, vil profetisk bli slått til verdiløst pulver.

Medlemskapet skal også bli øde, for disse «folk uten forstand» skal være som «visne» «greiner» som «skal brytes av» «og settes i brann», for «han som skapte dem, skal ikke miskunne seg over dem, og han som formet dem, skal ikke vise dem nåde.»

Når den adskillelse, som tilveiebringes ved prøvelsesbudskapet, er fullbyrdet, kalder den anden røst i Åbenbaringens attende kapitel Guds anden hjord ud af Babylon; thi på den dag „skal det ske“, at „der skal blæses i den store basun, og de skal komme, som var ved at gå til grunde i Assyriens land, og de fordrevne i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem.“

Avsnittet (Jesaja tjuesju, vers åtte til tretten) som vi betrakter, identifiserer den profetiske historien som begynte den 11. september 2001, og illustrerer prøvelsen og renselsen av dem som til sist skal kalle Guds andre hjord ut av Babylon. De innledende versene i det samme kapitlet identifiserer en sang som skal synges under nettopp denne historien.

På den dag skal dere synge om henne: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, vokter den; hvert øyeblikk vil jeg vanne den. For at ingen skal skade den, vil jeg vokte den natt og dag. Harme er ikke i meg; hvem vil sette tornekratt og tistler opp mot meg i strid? Jeg ville gå løs på dem, jeg ville brenne dem opp alle sammen. Eller la ham gripe fatt i min styrke, så han kan slutte fred med meg; ja, fred skal han slutte med meg. De som kommer av Jakob, skal han la slå rot; Israel skal blomstre og skyte knopper og fylle hele jordens overflate med frukt. Har han slått ham slik han slo dem som slo ham? Eller er han blitt drept slik de ble slaktet som ble drept av ham? Jesaja 27:2–7.

Sangen om vingården er den sangen som først identifiserer Guds folk som en vingård som Han hadde elsket og tatt hånd om. Deretter fremsetter den et løfte om antakelse for enhver som måtte ønske å gripe Kristi rettferdighet. Videre identifiserer den løftet om Den Hellige Ånds utgytelse,

fremstilt ved to regnfaser. Den første regnfase bringer blomstrene og knoppene til live, og den andre fasen fyller jorden med frukt.

Sangen om vingården er den sang som identifiserer den tidsperiode da Gud går forbi et tidligere utvalgt folk, samtidig som han inngår pakt med et nytt utvalgt folk. Vers åtte og følgende gjentar ganske enkelt og utvider innholdet i kapittelets innledende vers. Kapittelets første vers identifiserer den samme hendelsen som i vers åtte betegnes som «østvindens dag».

På den dagen skal Herren med sitt harde og store og sterke sverd hemsøke leviatan, den hastige slangen, ja, leviatan, den buktede slangen; og han skal drepe dragen som er i havet. Jesaja 27:1.

Dragen er Satan, men i en sekundær forstand var det det hedenske Roma.

«Således, mens dragen først og fremst representerer Satan, er den i sekundær forstand et symbol på det hedenske Roma.» The Great Controversy, 439.

De ti kongene i det hedenske Roma, i kapittel sju i Daniel, og i kapittel tolv i Åpenbaringen, representerer de ti kongene i Åpenbaringen sytten – i de siste dager.

«Konger og herskere og guvernører har satt antikrists merke på seg selv, og fremstilles som dragen som går ut for å føre krig mot de hellige—mot dem som holder Guds bud og har Jesu tro.» Testimonies to Ministers, 38.

Første vers i Jesaja 27 identifiserer begynnelsen på dommen over dragen, som begynte på østvindens dag, den 11. september 2001. Dommen over jordens konger og deres globalistiske handelspartnere fullbyrdes når jordens finansielle struktur blir ødelagt av en «østvind», midt i «havene».

For se, kongene samlet seg, de drog fram sammen. De så det, og da undret de seg; de ble grepet av forferdelse og flyktet hastig bort. Redsel grep dem der, og smerte som hos en kvinne i barnsnød. Du knuser Tarsis-skipene med østavind. Salmene 48:4–7.

Jesaja, kapittel tjuesju, versene én til sju, blir gjentatt og utdypet i versene åtte til tretten. Det fastslår at på «østvindens dag» skal jordens konger og kjøpmenn bli konfrontert med frykt, og deres frykt tiltar gjennom historien fra dette tidspunktet og fremover. Denne frykten identifiserer de progressive globalistenes på jorden ulogiske og forhastede bevegelser helt siden 11. september 2001, idet de driver sin agenda videre og mer aggressivt enn det logisk ville være å forvente. Satan, og hans representanter, for jordens kjøpmenn og konger (globalistene), som symboler på dragen, vet at deres tid er kort.

Derfor gled eder, I himler, og I som bor i dem. Ve over dem som bor på jorden og ved havet! for djevelen er kommet ned til eder med stor vrede, fordi han vet at han har bare en kort tid. Åpenbaringen 12:12.

Dagen for austenvinden, som frembrakte den økonomiske krisen i 2001, og som bare er blitt verre, uansett hva de globalistiske mediene forsøker å hevde, er det spørsmålet som konfronterer verden på det tidspunkt da dragen vet at hans tid er kort. Han opptrapper da sine bevegelser for å vinne

kontroll over hele jorden, og han gjør det når «Ve» (det tredje Ve) blir brakt over «dem som bor på jorden og havet».

Islams ankomst som det tredje Ve (østavinden) den 11. september 2001 frembrakte en økonomisk katastrofe som har tvunget globalistene til å fremskynde sine anstrengelser for å påtvinge planeten jorden en énverdensregjering. Likevel fortsetter islam å oppfylle sin rolle. Kanskje den mest alvorlige åpenbaringen av islam som et symbol i Bibelens profetier finnes i den første henvisningen til islam.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et villesel blant mennesker; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:11, 12.

Guds ord svikter aldri. Mens islam fortsetter å frembringe smerte som en kvinne i fødselsveer, er det noen som, selv om de kanskje kan godta at islam er identifisert i Bibelens profetier, ennå ikke har omfavnet det åpenbare faktum i de to versene. Noen forstår kanskje at det er islam som fører hver mann på hele jorden sammen for å stå imot en felles fiende, og dette er naturligvis sant. Likevel er den siste setningen i verset den mer alvorlige sannheten. Verden ble rystet av 11. september 2001, og den er nylig blitt rystet igjen av årets angrep 7. oktober fra Hamas mot Israel. Men ingen er villige til å se at ånden av krigføring og plutselig ødeleggelse er «like overfor alle» Ismaels brødre.

Hva slags ødeleggelse vil bli gjennomført når det kommer et overraskelsesangrep utført av slike islamske nasjoner som Saudi-Arabia, De forente arabiske emirater, Qatar, Kuwait, Brunei og Bahrain? Ismaels ånd er i «alle hans brødre», og krigføringen som hittil er blitt frembrakt ved det tredje Ve fra land som Afghanistan eller Irak, vil bli ganske annerledes når Ismaels profeti blir fullt oppfylt. Hvor mange atombomber har Pakistan?

Det profetiske kjennetegn ved islamsk krigføring, slik det kommer til uttrykk i den første og den andre islamske ve, er plutselige overraskelsesangrep. Finnes det tilstrekkelige finansielle ressurser i de velstående islamske nasjonene til i hemmelighet å sikre seg eller framstille våpen som ville være mer sofistikerte og dødelige enn drivstoffylte jettfly, bilbomber, brennende dekk, voldtekt og kniver? Er Guds Ord til å tro?

Alle juvelene i Millers drøm blir prøvende sannheter i de siste dager, om ikke annet på grunn av den virkelighet at disse sannhetene er blitt forkastet, og profetien identifiserer at de vil bli gjenopprettet. Men noen av disse juvelene, slik som Kristi gjerning i den himmelske helligdom og islam i det tredje Ve, identifiserer forutsigelser som blir oppfylt først i de aller siste dager. Den ene representerer Kristi gjerning i Det Aller Helligste, utvilsomt en nåværende prøvende sannhet, og den andre identifiserer midnattsropets budskap, som igjen er en nåværende prøvende sannhet.

Tråden som vever sammen Miller-bevegelsen og endetiden i 1989, som igjen innleder bevegelsen til de hundre og førtifire tusen, er «de sju tider», som var Millers første juvel og den første som ble lagt til side da adventismen forlot de gamle stier. Ett hundre og tjuseks år fra opprøret i 1863 til

endetiden i 1989 representerer «de sju tider». De to tusen fem hundre og tjue var delt i to perioder på tolv hundre og seksti, og en tidel eller en tiende av tolv hundre og seksti er ett hundre og tjuseks. Steinen som bygningsmennene forkastet, er så lang at den forbinder den første og den siste bevegelsen av de tre engler. Ved dette identifiserer den at sannheten om «de sju tider» også er en nåværende prøvende sannhet, og at det er sannheten som ikke lenger bare blir grunnsteinen, men hjørnesteinens hode.

Vi vil nå avslutte vår betraktning av kunnskapens økning i millerittbevegelsen, fremstilt ved synet om elven Ulai i Daniels bok, og vende vår oppmerksomhet mot synet om elven Hiddekel, som representerer kunnskapens økning i de hundre og førtifire tusens bevegelse.

Vi skal deretter begynne med å betrakte adventismens fire generasjoner, som spenner over de ett hundre og tjuseks årene fra 1863 til 1989.

Vi vil begynne den studien i neste artikkel.

Og det skjedde i det sjette året, i den sjette måneden, på den femte dag i måneden, mens jeg satt i mitt hus og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt på meg der. Da så jeg, og se, en skikkelse med et utseende som ild: fra det som så ut som hans lender og nedover, ild; og fra hans lender og oppover, som et skinn av stråleglans, som fargen av rav. Og han rakte ut noe som lignet en hånd og tok meg ved en hårløkk på mitt hode; og Ånden løftet meg opp mellom jorden og himmelen og førte meg i Guds syner til Jerusalem, til døren ved den indre porten som vender mot nord, hvor setet for nidkjærhetens avgudsbilde var, det som vekker nidkjærhet. Og se, Israels Guds herlighet var der, i samsvar med synet som jeg hadde sett på sletten. Da sa han til meg: Menneskesønn, løft nå dine øyne mot nord. Så løftet jeg mine øyne mot nord, og se, nord for alterporten, ved inngangen, stod dette nidkjærhetens avgudsbilde. Videre sa han til meg: Menneskesønn, ser du hva de gjør? de store styggedommer som Israels hus gjør her, så jeg skulle vike langt bort fra min helligdom? Men vend deg ennå en gang, så skal du få se større styggedommer. Og han førte meg til døren til forgården; og da jeg så, se, et hull i veggen.

Da sa han til meg: «Menneskesønn, grav nå i veggen.» Og da jeg hadde gravd i veggen, se, da var det en dør. Og han sa til meg: «Gå inn og se de onde vederstyggeligheter som de gjør her.» Så gikk jeg inn og så; og se, der var alle slags krypdyr og avskyelige dyr og alle avgudene til Israels hus, innrisset på veggen rundt omkring. Og foran dem stod sytti menn av de eldste i Israels hus, og midt iblant dem stod Ja'asanja, Safans sønn, hver mann med sitt røkelseskar i hånden; og en tett sky av røkelse steg opp. Da sa han til meg: «Menneskesønn, har du sett hva de eldste i Israels hus gjør i mørket, hver mann i sitt billedkammer? For de sier: Herren ser oss ikke; Herren har forlatt landet.» Han sa også til meg: «Vend deg ennå en gang, så skal du få se større vederstyggeligheter som de gjør.» Så førte han meg til inngangen til porten til Herrens hus som vendte mot nord; og se, der satt kvinner og gråt over Tammus. Da sa han til meg: «Har du sett dette, menneskesønn? Vend deg ennå en gang, så skal du få se større vederstyggeligheter enn disse.» Og han førte meg inn i den indre forgården til Herrens hus, og se, ved inngangen til Herrens tempel, mellom forhallen og alteret, var det omkring tjuefem menn, med ryggen vendt mot Herrens tempel og ansiktet vendt mot øst; og de tilbad solen mot

øst. Da sa han til meg: «Har du sett dette, menneskesønn? Er det en liten ting for Judas hus at de gjør de vederstyggeligheter som de gjør her? For de har fylt landet med vold og på ny egget meg til vrede; og se, de holder kvisten opp til sin nese. Derfor vil også jeg handle i harme: Mitt øye skal ikke spare, og jeg vil ikke vise medlidenhet; og om de enn roper i mine ører med høy røst, vil jeg likevel ikke høre på dem.» Esekiel 8:1–18.